

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obdo/87/2019
Identifikačné číslo spisu: 7204898029
Dátum vydania rozhodnutia: 30.09.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Viera Pepelová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:7204898029.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Juraja Šulika - SOLIDSTAV, so sídlom Vísľanka 9, 065 41 Vísľanka, IČO: 10 770 771, zastúpeného advokátom JUDr. Slavomírom Kučmášom, so sídlom Plynárska 1, 071 01 Michalovce, proti žalovanej Viere Imlejovej - AGAR, so sídlom Trieda SNP 283/68, 040 11 Košice-Západ, IČO: 37 263 447, o zaplataenie 2.816,32 eur s prísl., vedenom na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 32Cb/197/2004, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 2Cob/25/2017- 256 zo dňa 30. apríla 2018, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalovaný m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice II (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom zo dňa 21. novembra 2016 č. k. 32Cb/197/2004 - 236 žalobu žalobcu o zaplataenie sumy 2.816,32 Eur s príslušenstvom zamietol a žalovanej priznal právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa zaplataenia sumy 2.816,32 Eur s príslušenstvom domáhal z titulu neuhradenia kúpnej ceny za dodaný tovar. Žalovaná v spore tvrdila, že u žalobcu tovar nikdy nenakupovala, žiadny tovar si neobjednala a ani neprevzala. Súd prvej inštancie však ustálil, že medzi stranami nebolo sporné, že predmetný tovar prevzal od žalobcu manžel žalovanej, pán U.. Vzhľadom na obranu žalovanej o neobjednaní, neprevzatí uvedeného tovaru, bolo povinnosťou žalobcu preukázať, že pán U. konal na základe plnomocenstva žalovanej. V spore však táto skutočnosť nebola preukázaná a to ani svedeckými výpoveďami. Hoci pán U. sa pri preberaní tovaru preukázal živnostenským listom žalovanej, uvedená skutočnosť neznamenala, že bol oprávnený za žalovanú konať. Súd prvej inštancie ustálil, že z výpovede pána U. vyplývalo, že konal vo vlastnom mene so zámerom použiť tovar pre vlastnú potrebu. Okresný súd tak konštatoval, že žalovaná kúpnu zmluvu so žalobcom neuzavrela a teda nebola nositeľom povinností z nej vyplývajúcich, preto pre nedostatok pasívnej legitímácie žalobu ako

nedôvodnú zamietol.

3. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj ako „odvolací súd“) rozsudkom z 30. apríla 2018, sp. zn. 2Cob/25/2017 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny. Žalovanej priznal proti žalobcovi nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, pretože vykazuje znaky vecnej správnosti. V odvolaní žalobca neargumentoval žiadnymi právnymi prostriedkami právnej obrany v zmysle § 366 Civilného sporového poriadku (ďalej aj ako „C. s. p.“), s ktorými by sa súd prvej inštancie riadne v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal a ktoré by mali za následok zmenu súdom zisteného skutkového stavu alebo jeho správneho rozhodnutia.

4. V odôvodnení na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd uviedol, že v spore bolo podstatné na strane žalobcu preukázať, kto si u neho tovar objednal. Z konania pred súdom prvej inštancie nevyplývalo, že tovar si objednala žalovaná. Práve naopak, bolo potvrdené, že tovar si objednával pán U., bývalý manžel žalovanej, ktorý sa preukazoval len živnostenským listom žalovanej. Hoci sa žalobca odvolával na ustanovenie § 16 Obchodného zákonníka, odvolací súd poznamenal, že uvedené ustanovenie nebolo možné aplikovať na predmetný spor, keďže žalobca mal už pri objednávaní tovaru vedomosť, že žalovaná nevystupovala ako objednávateľ a pán U. nemal na objednanie ani splnomocnenie žalovanej. Doručenie tovaru objednávateľom do prevádzky žalovanej, ktorá tovar neobjednala, nespĺnomocnila inú osobu na objednanie tovaru v jej mene a tovar v skutočnosti ani žalovaná neprevzala, nezakladá aplikáciu ustanovenia § 16 Obchodného zákonníka. Z uvedeného ustanovenia vyplývalo, že na to, aby konanie tretej osoby zaviazovalo podnikateľa prevádzky na prevzatie tovaru, muselo byť nepochybne preukázané, že konateľ prevádzky tovar objednal, čo v danom prípade nebolo preukázané. To, že žalobca dodal tovar na základe objednávky tretej osoby bez uvedeného splnomocnenia bolo na ťarchu samotného žalobcu. V danom prípade súd prvej inštancie zamietol žalobu z dôvodu nedostatku pasívnej legitímácie žalovanej. Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru o správnosti rozhodnutia. Ak teda žalobca nepreukázal, že tovar si u neho objednala žalovaná a tento aj žalovanej riadne dodal, žalovaná nemohla byť v spore pasívne legitimovanou stranou.

5. Rozsudok odvolacieho súdu napadol včas dovolaním žalobca (ďalej aj ako „dovolateľ“) a to z dôvodu podľa § 420 písm. f) C. s. p., ako i podľa § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p. Navrhol, aby dovolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu ako i súdu prvej inštancie a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

6. Dovolateľ tvrdil, že vada podľa § 420 písm. f) C. s. p. mala spočívať v tom, že súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí nerešpektoval právny názor vyslovený v skoršom zrušujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu v otázke samotného právneho základu nároku a posúdenia. Uviedol, že právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na riadne a vyčerpávajúce odôvodnenie rozhodnutia súdu, čo podľa názoru dovolateľa absentovalo v rozhodnutí súdu prvej inštancie ako i odvolacieho súdu. Uvedenú skutočnosť súd v rámci odvolacieho konania nebral na zreteľ. Vzhľadom na uvedené bolo možné v procesných úkonoch súdov badať porušenie práva na súdnu ochranu.

7. Dovolateľ vyvodzoval prípustnosť dovolania aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p., z dôvodu, že v danom prípade sa odvolací súd pri vydaní rozhodnutia pri riešení právnej otázky odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Tvrdil, že súdy nižších inštancií vychádzali z nesprávneho právneho posúdenia a aplikácie ustanovenia § 16 Obchodného zákonníka na zistený skutkový stav. Uviedol, že rozhodovacia prax dovolacieho súdu bola v tejto otázke jednoznačná, čo sa týkalo zaviazovania inej osoby konajúcej v mene podnikateľa alebo nachádzajúcej sa v prevádzkarni podnikateľa. Z výsledkov vykonaného dokazovania, podľa dovolateľa, jednoznačne vyplývalo, že osoba, ktorá preberala tovar za žalovanú, tak konala aj v minulosti, a preto žalobca o tom, že konajúca osoba, pán U., nebol oprávnený preberať tovar a zaväzovať žalovanú nemohol vedieť. Iné právne posúdenie vychádzajúce zo zisteného skutkového stavu by zakladalo nesprávnosť a odchýlenie sa od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

8. Žalovaná sa k podanému dovolaniu žalobcu nevyjadрила.

9. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p.), skúmal prípustnosť a dôvodnosť dovolania (§ 443 C. s. p.).

10. V zmysle § 419 C. s. p., je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, len ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie úspešne napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p..

11. Dovolateľ prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje z ustanovenia § 420 písm. f) a zároveň z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p.

12. Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie veľkého senátu Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1VCdo/1/2018, ktorý uviedol, že kumulácia dovolacích dôvodov podľa § 420 a § 421 C. s. p., je prípustná.

13. Podľa § 420 písm. f) C. s. p., je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

14. V posudzovanom prípade dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) C. s. p., pričom túto vadu videl v tom, že súd prvej inštancie ako ani odvolací súd nerešpektovali právny názor vyslovený v skoršom zrušujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu v otázke samotného právneho základu nároku a jeho posúdenia. Súčasne tvrdil, že v rozhodnutiach súdov nižších inštancií absentuje vyčerpávajúce odôvodnenie. Vzhľadom na uvedené bolo preto možné v procesných úkonoch súdov badať porušenie práva na súdnu ochranu.

15. Pre naplnenie prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) C.s.p., je nevyhnutné kumulatívne splnenie troch zákonných znakov, ktorými sú: 1) nesprávny procesný postup súdu, 2) tento nesprávny procesný postup znemožnil strane sporu realizovať jej patriace procesné práva a zároveň 3) intenzita tohto zásahu dosahovala takú mieru, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

16. Pod pojmom nesprávny procesný postup súdu je potrebné rozumieť taký postup súdu v konaní, ktorý je v rozpore so zákonom.

17. Aby bola daná prípustnosť dovolania, musí súd svojim nesprávnym procesným postup znemožniť strane sporu realizovať jej patriace procesné práva, ktoré jej priznáva zákon. Medzi tieto procesné práva patria v zmysle judikatúry najvyššieho súdu napr. právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom, právo nazeráť do spisu a robiť si z neho výpisy, právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom, právo byť predvolaný na súdne pojednávanie, právo strany konať pred súdom v materinskom jazyku, alebo v jazyku, ktorému rozumie, právo na to, aby bol rozsudok strane doručený do vlastných rúk. Naopak medzi tieto práva nepatrí právo strany sporu na to, aby súd akceptoval jej procesné návrhy, aby súd rozhodol v súlade s predstavami strany sporu, alebo aby súd odôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strany sporu.

18. Pre prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) C.s.p., musí intenzita zásahu do procesných práv strany sporu v dôsledku nesprávneho procesného súdu dosahovať mieru porušenia práva na spravodlivý proces. Základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie sú zásadne „výsledkové“, to znamená, že im musí zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí v danej veci od pokračujúceho konania a rozhodnutia

všeobecných súdov.

19. V časti, v ktorej žalobca namietal, že súdy nerešpektovali právny názor vyslovený v skoršom zrušujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu, dovolací súd konštatuje, že dovolací dôvod nie je vymedzený v súlade so zákonom (k tomu vid' v podrobnostiach body 15 a 16 vyššie), nakoľko z obsahu dovolania nie je vôbec zrejmé, v čom má byť postup odvolacieho súdu nesprávny (t. j. v čom bol jeho postup v rozpore so zákonom) v otázke riešenia právneho základu nároku a jeho posúdenia. Nebolo zrejmé, v čom konkrétnom videl dovolateľ nesprávny procesný postup súdov. Súčasne z dovolania nebolo zrejmé, realizáciu akých procesných práv mal žalobcovi svojim postupom znemožniť odvolací súd.

20. Dovolací súd s ohľadom na vyššie uvedené uvádza (k tomu vid' aj 3Obdo/52/2017, 3Obdo/40/2017, 3Obdo/17/2018 a 3Obdo/18/2018), že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by slúžil na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci.

21. Dovolací súd nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od prvoinštančného a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - vid' ustanovenie § 442 C.s.p., („dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd“). Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

22. Podľa názoru dovolacieho súdu procesný postup odvolacieho súdu, ako aj súdu prvej inštancie prebiehal v zmysle právnej úpravy C.s.p., a umožňoval dovolateľovi (žalobcovi) zúčastniť sa na úkonoch prvoinštančného a odvolacieho súdu. Skutočnosť, že dovolateľ sa nestotožňuje s právnym názorom všeobecného súdu nemôže viesť k záveru o nedostatočnom odôvodnení, arbitrárnosti alebo nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu. Postupom odvolacieho súdu nebolo žalobcovi znemožnené, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že by to malo za následok porušenie práva na spravodlivý proces. Dovolací súd poukazuje aj na zjednocujúce stanovisko občianskoprávneho kolégia NS SR č. 2/2016 z 3. decembra 2015, z ktorého vyplýva, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 písm. b) O. s. p., pričom len výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje ani zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f) O. s. p. (odňatie možnosti konať pred súdom). Jedná sa o výnimočné prípady, kedy ide o také nedostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré neobsahuje ani len zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, čo vykazuje znaky až vady „najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém alebo vady zásadnej, hrubej a podstatnej“. O takýto prípad však v preskúmvanej veci nejde, pretože tak, ako je už vyššie konštatované, skutkové a právne závery obsiahnuté v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré spolu s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie tvoria jeden celok) nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s článkom 46 ods. 1 Ústavy SR. Za porušenie základného práva zaručeného článkom 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj článkom 6 Dohovoru v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil rozhodnutie podľa predstáv žalovaných. Vyššie citované zjednocujúce stanovisko NS SR je aktuálne aj po 1.07.2016, kedy nadobudol účinnosť nový Civilný sporový poriadok, pretože zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, obsiahnuté v novom Civilnom sporovom poriadku, sa nedotkli podstaty a zmyslu tohto stanoviska. Podľa názoru dovolacieho súdu, postupom odvolacieho súdu nedošlo k dovolateľom tvrdenej vade zmätočnosti podľa ustanovenia § 420 písm. f) C. s. p., vada ktorá by zakladala porušenie práva žalovaných na spravodlivý súdny proces (a tým aj prípustnosť dovolania) tak, ako to má na mysli citované ustanovenie C. s. p.

23. Žalobca prípustnosť dovolania vyvodzoval aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p., majúc za to, že súdy nižších inštancií nesprávne právne posúdili a aplikovali ustanovenie § 16 Obchodného zákonníka, resp. že súdy sa pri aplikácii uvedeného ustanovenia odklonili od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá bola jednoznačná čo sa týkalo zaväzovania inej osoby konajúcej v mene podnikateľa alebo nachádzajúcej sa v prevádzkarni podnikateľa.

24. V zmysle § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p., je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

25. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 C. s. p., rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj § 432 C. s. p.). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 C. s. p., má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 C. s. p.) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania, v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky, teda že ide o prípad, na ktorý sa toto ustanovenie vzťahuje.

26. Súčasná judikatúra najvyššieho súdu sa ustálila na tom, že ak dovolateľ v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 písmeno a) C. s. p., nevymedzí právnu otázku a neoznačí ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, dovolací súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum, hranice ktorého sú presne určené. V takom prípade nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch a domnienkach o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli. Ak by postupoval inak, rozhodoval by bez relevantného podkladu. Na druhej strane, ale v prípade absencie vymedzenia právnej otázky a bez konkretizovania podstaty odklonu odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, najvyšší súd nemôže pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešil súd prvej inštancie a odvolací súd. V takejto súvislosti by tým „suploval“ aktivitu dovolateľa, z vlastnej iniciatívy vyhľadať všetky rozhodnutia dovolacieho súdu, týkajúce sa danej problematiky a následne posudzovať, či sa odvolací súd odklonil od názorov v nich vyjadrených. V opačnom prípade by dovolací súd uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum, priečiaci sa nielen všeobecne novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v C. s. p., ale aj (konkrétne účelu ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p.) vid' uznesenie najvyššieho súdu zo dňa 6. marca 2017 sp. zn. 3Cdo/6/2017, bod 22.

27. Najvyšší súd Slovenskej republiky (§ 35 C. s. p.) zároveň považuje za potrebné poukázať na prijatý záver, že v dovolaní ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písmeno a) C. s. p., by mal dovolateľ: a) jednoznačne konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b) vysvetliť s označením konkrétneho stanoviska, judikatúru, alebo rozhodnutia najvyššieho súdu a doložiť, v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c) uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená (vid' uznesenie najvyššieho súdu zo dňa 6. marca 2017 sp. zn. 3Cdo/6/2017, bod 22).

28. Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písmeno f) C. s. p., je procesnou povinnosťou dovolateľa vysvetliť, z čoho konkrétne vyvodzuje prípustnosť dovolania a tiež označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod. V dôsledku viazanosti dovolacieho súdu dovolacím dôvodom, neskúma dovolací súd správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom (vid' uznesenie najvyššieho súdu zo dňa 31. júla 2017 sp. zn. 3Cdo/235/2016.).

29. V uznesení zo dňa 08. 06. 2017 sp. zn. 3Cdo/52/2017 dovolací súd skonštatoval, že v prípade dovolacieho dôvodu spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení veci je dovolateľ povinný dovolací dôvod vymedziť nesprávnym právnym posúdením takej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň, že pri riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (písmeno a) až c) § 421 ods. 1 C. s. p.).

30. Dovolateľ je teda v dovolaní povinný jednoznačne uviesť, v čom vidí prípustnosť dovolania, to jest,

ktorý z predpokladov uvedených v § 421 ods. 1 C. s. p., zakladá jeho prípustnosť.

31. Ak dovolanie absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu (rovnako aj unesenie najvyššieho súdu zo dňa 29. 09. 2017, sp. zn. 1Cdo/206/2016, bod 16/).

32. V prípade dovolania, ktorého prípustnosť dovolateľ vyvodzuje z § 421 ods. 1 písmeno a) C. s. p., sa predpokladá, že dovolateľ presvedčí dovolací súd, že odvolací súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Dovolateľ preto musí v dovolaní uviesť, ktoré konkrétne rozhodnutie dovolacieho súdu vo svojom rozhodnutí odvolací súd nerešpektoval (k tomu vid' uznesenie najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28. 09. 2017, sp. zn. 6Cdo/129/2017 bod 11 a z 29. 11. 2017, sp. zn. 6Cdo/185/2017 bod 10).

33. Vychádzajúc z vyššie citovanej ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je povinnosťou dovolateľa kvalifikovane zastúpeného advokátom pri vymedzení dovolacieho dôvodu v prípade dovolania prípustného podľa § 421 ods. 1 C. s. p., uviesť právne posúdenie odvolacieho súdu, ktoré považuje za nesprávne, konkretizovať, ako podľa jeho názoru mal dovolací súd konkrétnu otázku správne riešiť a zároveň, ak má byť dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 písmeno a) C. s. p., musí dovolateľ špecifikovať ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, s uvedením konkrétnych rozhodnutí dovolacieho súdu, od ktorej sa mal podľa jeho názoru odvolací súd pri svojom rozhodnutí odkloniť. Dovolací súd môže pristúpiť k uskutočneniu meritórneho dovolacieho prieskumu, iba ak sú všetky uvedené kumulatívne podmienky splnené. V opačnom prípade dovolanie odmietne (§ 447 písmeno f) C. s. p.).

34. V danom prípade dovolacie námietky vznesené žalobcom sa mali týkať nesprávneho právneho posúdenia ustanovenia § 16 Obchodného zákonníka. Dovolateľ tvrdil, že z vykonaného dokazovania vyplývalo, že osoba ktorá za žalovanú tovar preberala, tak konala aj v minulosti, v dôsledku ktorej skutočnosti žalobca nemohol vedieť, že pán U. nebol oprávnený preberať tovar a zaväzovať žalovanú. Dovolateľ tak tvrdil, že rozhodovacia prax dovolacieho súdu bola v riešení uvedenej otázky jednoznačná. Hoci v dovolaní poukazoval na ustálenú rozhodovaciu prax, z jeho obsahu nevyplývali žiadne konkrétne rozhodnutia, judikáty či stanoviská, od ktorých sa mal odvolací súd odkloniť. Vzhľadom k tejto skutočnosti dovolací súd nemohol uskutočniť meritórny dovolací prieskum, hranice ktorého sú presne určené. Súčasne dovolací súd nemohol založiť svoje rozhodnutie na predpokladoch či domnienkach o tom, ktorý judikát či rozhodnutie mal dovolateľ na mysli.

35. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.), preto konštatuje, že žalobca vo svojom dovolaní neoznačil rozhodnutie vyjadrujúce právne názory, od ktorých sa odvolací súd odklonil a zaujal iný právny názor, než v konkrétnej právnej otázke zaujal v rozhodnutí dovolací súd. Z tejto príčiny žalobcom nebol vymedzený dôvod v tejto časti spôsobom uvedeným v § 433 C. s. p. Absencia takejto náležitosti je zákonným dôvodom pre odmietnutie dovolania.

36. Záverom dovolací súd uvádza, že za relevantné vymedzenie dovolacieho dôvodu v súlade s § 432 ods. 1 a 2 C. s. p., nemožno považovať argumenty žalobcu uvedené v dovolaní, z ktorých je zrejmé v zásade len jeho nespokojnosť s vyvodením skutkových zistení a záverov súdmi nižších inštancií.

37. S poukazom na to, že prípustnosť dovolania žalobcu nie je daná podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p., a ani podľa ustanovenia § 420 písm. f) C. s. p., dovolací súd dovolanie žalobcu odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. f) C. s. p.

38. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3, veta druhá C. s. p., § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C. s. p.). O výške náhrady trov dovolacieho konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

39. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.